

~ Capitolul 1 ~

Pădurea se întindea pe o suprafață enormă, astfel că urmele omului pe acele meleaguri erau foarte rare. Ba chiar existau zone în care nici cel mai temerar și mai aventurier dintre oameni nu călcase vreodată. Zeci de mii de brazi și alte conifere, arbuști de toate felurile, ferigi și tot felul de plante ofereau adăpost și hrană pentru mii de animale. Viața animalelor era liniștită și bine organizată, astfel că exista hrană destulă pentru toate și conviețuiau în pace. Rar se întâmpla ca vreo hienă înfometată să atace un pui rătăcit de căprioară ori ca un lup jigărit și alungat de haită să se preteze la furatul vreunui iepure prea mic ca să poată fugi.

Chiar și aceste fapte rare erau aspru pedepsite de Brun, un urs carpatin uriaș de vreo jumătate de tonă, cu o blană lucioasă, care radia de sănătate și forță. Puternicul Brun era Regele Pădurii și toți i se supuneau, mai puțin din teamă și mai mult din respect și admirație. Căci Brun judeca drept și, în fața lui, o broască râioasă și un lup semeț erau egali.

Tocmai din aceste motive, Brun fusese ales Regele Pădurii cu majoritatea voturilor animalelor. El se înconjurase de necuvântătoare de încredere, care îl ajutau la administrarea cu pricepere a pădurii. Ba chiar înființase cabinete care se ocupau de elaborarea

legilor, de buna aplicare a acestora, de sănătatea animalelor pădurii și de educația puilor.

La conducerea cabinetului de elaborare a legilor se afla un arici bătrân și înțelept, pe nume Dosk. El dădea legi aspre pentru cei care furau, pornind de la ideea că furtul era una dintre cele mai grave fapte care se puteau petrece în pădure. De aceea, cei prinși furând erau expulzați la marginea pădurii, într-o zonă mlăștinoasă în care nu prea se găsea nimic de mâncare și în care animalele mureau în câteva luni. Dar Brun nu le lăsa să piară, ci le primea înapoi în pădure după treizeci de zile, punându-le să promită că nu vor mai fura. Dacă nu se țineau de promisiune, animalele care recidivau erau trimise în mlaștină definitiv și nimeni nu mai auzea vreodată de ele.

Lupii se ocupau de aplicarea legilor. Ei erau bine organizați în haite și patrulau pe tot teritoriul pădurii, verificând dacă animalele respectau legile, dacă existau conflicte între ele sau dacă apăreau probleme de orice fel. Liderul haitei era Ringo, un lup puternic și inteligent, cu un grumaz gros cât un trunchi de stejar bătrân.

Sănătatea animalelor era în grija ciocănititorilor, care se ocupau și de păstrarea într-o bună condiție a copacilor, curățându-i temeinic de insecte dăunătoare și de alte boli parazitare. De instrucția puilor animalelor se ocupau bufnițele – simbol al înțelepciunii. Le asigurau puilor o educație temeinică și le ofereau

o gamă largă de cunoștințe, pregătindu-i astfel pentru viața de adult.

Șefa cabinetului de educație era o bufniță foarte bătrână, dar foarte bine pregătită și înțeleaptă, care se ocupa cu mare drag de toți puii, îndeplinindu-și profesia cu multă dedicare.

Veștile pădurii erau date de șoimi, cei care, planând la înălțimi mari, puteau observa tot ce se întâmplă de-a lungul și de-a latul pădurii și în împrejurimile acesteia. Șoimii erau conduși de Kabis, un mascul de dimensiuni impresionante, fără a cărui aprobare nu era dată nicio veste. El verifica mai întâi, din cel puțin trei surse diferite, că zvonul care îi ajungea la urechi era adevărat și abia apoi îl împărtășea animalelor pădurii. Rolul șoimilor era esențial, căci ei anunțau adunările și alte evenimente importante, unde era necesară prezența tuturor animalelor. Tot ei dădeau de veste atunci când apărea vreun pericol.

Șoimii se supuneau și ei legilor, însă nu erau considerați subordonații lui Brun, având libertate deplină în elaborarea știrilor. În timpul campaniei de alegere a Regelui Pădurii, șoimii aveau rolul de a prezenta candidații și de a răspândi vești despre promisiunile acestora, fiind întotdeauna echidistanți și onești.

Într-o zi, un șoim grăbit a ajuns la cuibul lui Kabis, bătând disperat din aripi.

— Maestre, am o veste foarte proastă! Se întâmplă ceva îngrozitor!

— Dar de ce ești atât de agitat? Trage aer în piept, calmează-te și spune-mi ce s-a întâmplat.

— În partea sudică a pădurii tocmai începe construirea unui drum. Sunt acolo o mulțime de oameni și de utilaje. La ora la care vorbim, mai mulți brazi seculari au fost deja tăiați cu drujbe imense. Din ce mi-am putut da seama, își croiesc drum spre inima pădurii.

Bătrânul șoim lăsă capul plecat și închise ochii pentru o secundă, apoi își ridică brusc privirea, dorind parcă să nu lase deloc impresia că tocmai avusese un moment de slăbiciune. Era prea puternic și trecuse prin prea multe ca să se arate doborât chiar și de o astfel de veste. Își aminti că, pe vremea când era doar un pui și învăța să zboare pe distanțe lungi, îl însoțise pe tatăl său deasupra unui oraș. Rememoră vorbele părintelui abia acum: „Copile, în tinerețile mele, aici era doar un mic cătun cu câțiva oameni. Acum, după cum vezi, e ditamai orașul, cu blocuri, fabrici din care se înalță coșuri de fum, clădiri impresionante, mii de case și de străzi. Când vei fi tu la vârsta mea, orașul se va extinde atât de mult, încât va ajunge până la marginea pădurii. Dar nici asta nu-i va mulțumi. Vor doborî brazii noștri prețioși, pe care îi vor transforma în lemn. Cu lemnul își vor construi și mai multe case, și mai multe fabrici, pe care le vor amplasa în locul brazilor tăiați. Și, scumpul meu fiu, pădurea va dispărea treptat.“

Nu îl crezuse în acel moment, dar vorbele bătrânului se adevereau. Trebuia anunțat de urgență Brun. Înainte să facă asta, Kabis îi chemă la el pe cei doi fii ai săi, Avis și Gâduț.

— Veți veni cu mine într-un zbor ceva mai lung. Va trebui să mă conving cu ochii mei că vestea pe care mi-a dat-o Dodo e reală. Tocmai ce mi-a spus că oamenii pătrund în pădure nimicind copacii în calea lor.

— Vai, dar așa ceva e îngrozitor! Nu se poate, trebuie să îi oprim cumva! exclamă Avis.

— Mă tem, fiule, că omul e cel mai periculos și mai rău dintre animale. Și e și cel mai puternic, deși e nedrept în luptă. El folosește arme cu glonț și doboară chiar și cei mai puternici lei, iar apoi le ia capetele trofeu, fâlindu-se cu ele ca și când i-ar fi doborât cu mâinile goale. Omul e viclean și pune capcane cărora le cad pradă chiar și cele mai bătrâne vulpi. Omul este cel mai mare dușman al nostru, în fața căruia nu avem nicio apărare.

— Atunci, e simplu. Dacă ne e dușman, dar nu-i putem face față, să ni-l facem prieten. Să ne aliem cu oamenii! strigă cu nerăbdare Gâduț.

— Cum să fim prieteni cu oamenii, când ei vor să ne ia pădurea? Îți dai seama câte animale vor pieri? Unele vor rămâne mai întâi fără case, apoi fără hrană. Cum să fii prieten cu asemenea creaturi?

— Dar eu nu mă gândeam la toate animalele, mă refeream doar la noi, șoimii. Ce-mi pasă mie de

celelalte animale? Nouă să ne fie bine! Luăm legătura cu oamenii și le spunem că îi ajutăm cu orice au nevoie. Noi cunoaștem cel mai bine locurile și zburăm la înălțimi la care ei nu pot ajunge. Să ne promită că ne lasă în pace și îi ajutăm cu plăcere. Nouă să ne fie bine!

— Mi-e rușine mie de rușinea ta! Cum poți măcar gândi așa ceva? Ce fel de genă ai moștenit? Eu nu așa te-am educat! Dacă ar auzi ce spui, cred că bunicul tău s-ar răsuci în mormânt. Noi nu am fost și nu vom fi niciodată niște trădători. Dacă va fi să fie, vom pieri laolaltă cu celelalte animale, dar vom muri cu demnitate și onoare. Sper ca gândurile și spusele tale să fie doar o rătăcire de moment, căci nu vei ajunge prea departe cu o asemenea gândire. Acum haideți să plecăm, cu speranța că Dodo s-a înșelat, deși n-am văzut vreodată un șoim cu ochii slabi.

Cele trei păsări zburau cu viteză pe deasupra pădurii, îndreptându-se spre Sud. Ajunse aproape de margine, auzeau deja zgomote puternice de drujbă, astfel că gândurile negre ale lui Kabis începeau să se adeverească. Zeci de brazi erau deja culcați, iar alții cădeau la pământ scoțând un trosnet puternic, asemănător unui țipăt sfâșietor de durere. Zeci de camioane așteptau cumiți, în șir indian, pentru a fi încărcate cu lemnul neînsuflețit.

Kabis se oprise pe o creangă și privea de acolo neputincios, amintindu-și încă o dată prevestirile tatălui său. Avis îi era alături și se uita și el cu durere

în suflet la teribilul peisaj. Doar Gâduț părea neinteresat, ba chiar i se putea citi un fel de entuziasm pe fața ageră.

— Să sperăm că se vor opri înainte să defrișeze toată pădurea. Dar la câte camioane văd aici, o bună bucată din ea va dispărea.

— Uitați-vă în jos cu atenție!

Avis și Gâduț își plecară privirile după îndemnul tatălui și văzură zeci de veverițe fugind desperate spre mijlocul pădurii. Câțiva arici care avuseseră ghinionul să locuiască acolo fugeau și ei spre noi adăposturi, rămânând fără vechile așezări. O bufniță își plângea ouăle făcute țandări la impactul cuibului cu pământul. Avusese grijă de ele săptămâni întregi, iar acum le privea sparte, văzându-și pentru prima oară puiții fără suflu. Îi ciugulea ușor, dorind parcă să le dea viață, însă ei erau plecați de mult. Zburaseră la ceruri înainte să învețe să zboare.

— Trebuie să ajung la Brun să-i dau vestea. Asta îi va frânge inima!

Șoimii își luară zborul și în scurt timp ajunseră la bârlogul lui Brun.

Ursul era prins într-o discuție cu doi lupi, care îi povesteau că o veveriță se plângea că îi dispăruseră toate ghindele strânse cu greu pentru iarnă.

Văzând că însuși Kabis venea la el, Brun înțelese că se întâmplase ceva grav.

— Am putea vorbi între patru ochi, bunul meu prieten? întrebă Kabis.

— Desigur, haide înăuntru! îl invită ursul.

— Brun, vestea pe care ți-o voi da te va întrista nespus și îmi pare rău că tocmai eu sunt cel care trebuie să o spună.

— Dar nu mai amâna atât. Ce s-a întâmplat?

Cu glasul tremurând, Kabis abia reuși să spună.

— Pădurea... pădurea...

— Ce-i cu pădurea? Spune azi, șoimule!

— Pădurea este defrișată!

— Poftim?! Cum adică e defrișată?

— În partea sudică, sute de copaci sunt tăiați și încărcăți în camioane. La câte mașini erau acolo, nu păreau să se oprească prea curând. O bună bucată din pădure va dispărea. Să ne rugăm să nu o radă pe toată.

Ursul căzu în genunchi și ochii începură să îi lăcrimeze. Se simțea ca și când mii de cuțite îi străpungeau plămâni și inima. Pădurea lui, cea pe care o iubea atât de mult, animalele pe care le condusesese atâția ani în armonie, toate aveau să piară, dacă oamenii nu se opreau din tăiat. Cu un dram de optimism, se ridică în picioare și repetă ultimele cuvinte ale șoimului.

— Să ne rugăm să nu o radă pe toată...

~ Capitolul 2 ~

Iarna trecuse cu greu pentru toate animalele pădurii. Deși oamenii se opriseră din defrișat, o mare bucată din pădure fusese rasă, exact cum anticipaseră șoimii. Animalele care își pierduseră habitatul s-au refugiat în pădurea rămasă, ceea ce a dus la o creștere semnificativă a populației. Din această cauză, hrana se tot împușina, iar nemulțumirile animalelor erau din ce în ce mai mari, mai ales că și numărul furturilor începuse să crească.

Alegerea Regelui Pădurii avea să urmeze peste două luni, iar imaginea ursului Brun era tot mai șifonată din cauza greutăților pe care le întâmpina în administrarea treburilor interne ale codrului. Brun era tare abătut și se consuma tot mai mult când își vedea neputința în fața lipsei de hrană, dar multe animale îl respectau la fel ca înainte, știind că ursul ținea la poporul său și îi dorea binele.

Împreună cu lupii, Brun a pornit o amplă campanie de oprire a furturilor, astfel că multe animale au fost exilate în mlaștină după ce fuseseră prinse furând din hrana altora.

În una dintre zile, pe când mergea prin pădure însoțit de Ringo, Brun s-a întâlnit cu Mitruț, un porc mistreț pe cât de gras, pe atât de urât și de needucat.

Mitruț avea blana neagră ca abanosul, iar firele de păr îi erau aspre ca o perie de sârmă și despicate la vârfuluri. Pe ceafă, de-a lungul spinării, îi crescuse haotic o coamă neîngrijită și murdară.

Era cunoscut prin pădure pentru violența sa, nu de puține ori lupii intervenind pentru a salva câte un animal de furia porcului. Colții îi erau îngălbeniți, dar încă foarte puternici. Deși porcii umblă adesea în turme conduse de scroafe bătrâne, Mitruț era un mascul solitar, preferând să hoinărească singur prin pădure.

Văzându-l cu o tolbă mare în spinare, Brun îl întrebă ce avea în ea. Chiar în acel moment, o veveriță zglobie coborî dintr-un molid și se opri plângând în fața lui Brun.

— Dragă Brun, dragă Ringo, cât de norocoasă sunt că am dat de voi chiar aici, lângă cel care îmi tot fură mâncarea pe care o adun cu greu pentru copiii mei de luni întregi. Uitați-vă la el cum cară tolba doldora cu ghindele și alunele mele prețioase, pe care le-am strâns prin atâta muncă, spuse veverița arătând spre Mitruț.

Brun se mâhni foarte tare, iar Ringo îi ceru lui Mitruț să părăsească pădurea pentru treizeci de zile, urmând să petreacă această perioadă în mlaștină. Deși ripostă inițial și nu vru să recunoască, Mitruț fu nevoit să plece, grohăind câteva înjurături.

Veverița și-a recuperat prețioasa hrană și a plecat la puii ei, iar Brun și Ringo au mai parcurs câțiva